

VERLEDEN HEDEN TOEKOMST

**'IK HOOP
DAT IK
ANDEREN KAN
INSPIREREN'**

**DE TURKSE AISHA (20) VLUCHTTE HET HUIS
UIT TOEN HAAR OUDERS ONTDEKTE DAT ZE
LESBISCH IS. DE KANS OP EERWRAAK WAS TÉ
GROOT. TEGENWOORDIG PAKT ZE SAMEN MET
DE POLITIE EERGERELATEERD GEWELD AAN.
'MIJN OUDERS ZIJN NET ALS IK SLACHTOFFERS.'**

VERLEDEN

'Ik was een jaar of vijftien toen ik ontdekte dat ik op vrouwen viel. Mijn moeder dacht dat ze een hartaanval kreeg, toen ik het vertelde. Ze heeft me een week lang genegeerd. Mijn vader mocht van niets weten. Homoseksualiteit is in onze cultuur onacceptabel. Het mag niet. En het kan niet. Jarenlang leidde ik een dubbelleven. Thuis was ik het gehoorzame meisje dat alles voor haar ouders deed: wassen, strijken, koken, schoonmaken en de zorg voor mijn jongere broertjes op me nemen. Op school was ik een moderne Turkse met veel vrienden én een vriendin.

'DE EER VAN DE FAMILIE IS BELANGRIJKER DAN MIJN EIGEN GELUK'

Regelmatig stonden deze twee werelden lijnrecht tegenover elkaar. Zo werd bij mij thuis niet over seksualiteit en relaties gesproken, iets wat bij mijn vrienden wel vaak onderwerp van gesprek was. Van mijn ouders mocht ik op school niet naast een jongen zitten. Daar maakte ik met mijn vriendinnen dan weer grapjes over: als lesbienne kon ik toch juist beter niet te dicht in de buurt van meisjes komen?! Vaak voelde ik me door de kloof tussen deze twee werelden verdrietig en eenzaam. Op die momenten zonderde ik me af in mijn slaapkamer. Mijn ouders maakten zich daar niet druk om, tenzij anderen het merkten. Zo zei een familielid ooit: "Wat kijkt jullie dochter nors". Mijn ouders scholden me verrot. Ik bracht de eer van de familie te schande. Toen ze ontdekten dat ik een vriendin had, brak de hel helemaal los. Mijn vader dreigde me iets aan te doen. Hij was woest! Met een tas kleding én mijn paspoort vluchtte ik het huis uit. Ik kwam terecht bij Fier. Mijn leven was niet meer veilig bij mijn ouders thuis.'

HEDEN

‘Doormiddel van systeemtherapie heb ik geprobeerd het contact met mijn ouders te herstellen. Dat is niet gelukt. Ze accepteren niet wie ik ben. Mijn moeder baalt dat ze twintig jaar geleden geen abortus heeft gepleegd. Ze heeft me meerdere malen de dood toegewenst. Mijn vader maakt de rest van de familie wijs dat ik studeer in een andere stad. De werkelijke reden van mijn vertrek komt, als het aan hem ligt, nooit aan het licht. Dat de eer van de familie belangrijker is dan mijn geluk, doet pijn. Het veroorzaakt zelfs een identiteitscrisis: wie ben ik? En waarom ben ik anders dan anders? Bij Fier volg ik

‘MIJN VADER MAAKT DE REST VAN DE FAMILIE WIJS DAT IK STUDEER IN EEN ANDERE STAD’

traumatherapie om mijn verleden een plekje te geven. Dat lucht op, maar het haalt ook nare herinneringen naar boven; het dubbelvenen wat ik lange tijd leidde heeft me letterlijk en figuurlijk opgebroken. Gelukkig krijg ik veel steun van mijn vriendin. Zij staat altijd voor me klaar. We zijn zelfs samen naar de andere kant van het land verhuisd. Daar hebben we, in een prachtig huis met uitzicht over de landerijen, een nieuw bestaan opgebouwd.’

TOEKOMST

‘Ooit hoop ik met mijn verhaal uit de anonimiteit te treden, zodat ik anderen kan inspireren. Ik ben ervan overtuigd dat veel mensen uit mijn cultuur, vooral jongeren, doodongelukkig zijn; zij verkiezen de normen en waarden van de familie boven hun eigen geluk. Dit gegeven maakt me verdrietig, maar het beangstigt me ook: hoe monddood is en gaat de Arabische wereld worden? Ook over de vluchtelingenproblematiek maak ik me zorgen. Veel jonge kinderen groeien net als ik op tussen twee culturen. Om niet alleen maar vanaf de zijlijn toe te kijken, werk ik samen met de politie om eergelateerd geweld aan te pakken. Ik vertel mijn verhaal bij voorlichtingsbijeenkomsten en adviseer agenten over hoe om te gaan met gezinnen waar eerkwesties spelen. Veel bewondering heb ik voor de agent die bemiddelde bij de systeemgesprekken tussen mijn ouders en mij. Hoewel de missie niet slaagde, lukte het hem wél om een fatsoenlijk gesprek met mijn ouders te voeren. Wat hij deed? In burgerkleding luisteren naar hun verhaal. Want, zei hij: “Jij bent slachtoffer, maar eigenlijk zijn zij het ook.” Op de dood na is het aantasten van de eer het ergste wat hen kan overkomen. Ik hoop dat er ooit een moment komt dat ik het weer leuk en gezellig met mijn ouders heb. Dat ze me accepteren om wie ik ben én dat ze zien wat een fijn leven ik leid. Uiteindelijk is dat ook hetgeen zij willen: een gelukkige dochter.’ ●

De naam Aisha is gefingeerd.